

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/134/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416204774
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4416204774.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členov senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobkyne: U. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. Q., O. 6, zastúpená Advokátskou kanceláriou CIMMERMANN, s. r. o., Zlaté Moravce, Ľ. Podjavorinskej 23, IČO: 50 472 305, proti žalovanému: V. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. G., D. XX, zastúpený advokátom JUDr. Martinom Gancznerom, so sídlom Nové Zámky, Forgáčova bašta 7, IČO: 42 117 097, o zaplatenie 3.650 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. januára 2018 č. k. 6C/119/2016-108 v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3.650 eur a úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3.650 eur od 02. 05. 2013 do zaplatenia, a to do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu vo zvyšku zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 488, § 489, § 491, § 657 a § 658 ods. 1, § 35 ods. 1, § 39a, § 100 ods. 1, § 101, § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žaloba žalobkyne je v plnom rozsahu, čo sa týka istiny, dôvodná. Ako právny dôvod, pre ktorý sa domáhala zaplatenia sumy 3.650 eur, uviedla skutočnosť, že so žalovaným uzavrela „Dohodu o finančnom vklade“ dňa 26. 11. 2012 a ktorému poskytla sumu 4.000 eur s tým, že túto vráti do 30. 04. 2013. Zároveň sa strany dohodli na zmluvnej provízii minimálne vo výške 400 eur za každý mesiac, v ktorom budú finančné prostriedky investované s tým, že táto provízia bude žalobkyni vyplácaná každý mesiac vždy v prvý deň nasledujúceho mesiaca priamo na jej účet. Skutočnosť, že žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 4.000 eur nespochybnila žiadna zo strán. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že zo sumy 4.000 eur vrátil žalobkyni tak, že na jej účet vložil sumu 700 eur a zvyšok 3.300 eur jej vyplatil v hotovosti tak, ako to uviedol v odpore proti platobnému rozkazu. Napriek uvedenému tvrdeniu, ako aj tvrdeniu svedeckej výpovede X. Q. - brata žalovaného, ktorú súd nepovažoval za vierohodnú, jednak z dôvodu príbuzenského vzťahu k žalovanému, a jednak z dôvodu, že on sám vierohodným spôsobom nepreukázal, že sumu 3.300 eur ako pôžičku poskytol žalovanému, súd dospel k záveru, že žalovaný žalobkyni žalovanú sumu nevrátil. Vzhľadom na to, že žalovaný žiaden

iný dôkaz o vrátení sumy 3.650 eur žalobkyni nepredložil, ani ho neoznačil, súd žalobe, pokiaľ ide o istinu v plnom rozsahu, vyhovel. V danom prípade dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaného, ktorý mal jednoznačne a nepochybne preukázať, že poskytnutú sumu 4.000 eur alebo jej časť žalobkyni vrátil. Keďže žalovaný preukázal len vrátenie sumy 350 eur žalobkyni, súd žalobe o zaplatenie 3.650 eur v plnom rozsahu vyhovel.

1.3. Súd „Dohodu o finančnom vklade“ považoval, vzhľadom na jej obsah a prejav vôle strán v nej obsiahnutých, za zmluvu o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka, keďže z obsahu tejto dohody bola zrejma vôľa oboch strán, a to vôľa žalobkyne poskytnúť žalovanému sumu 4.000 eur a vôľa žalovaného túto sumu vrátiť do 30. 04. 2013. Vzhľadom na to, že súd uvedenú Dohodu o finančnom vklade považoval za pôžičku, na vznesenú námietku premlčania žalovaným neprihliadol, keďže nárok žalobkyne bol uplatnený žalobou včas a túto doručila súdu dňa 23. 03. 2016 a to vo všeobecnej 3-ročnej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá uplynula až dňa 30. 04. 2016.

1.4. Súd priznal žalobkyni aj príslušenstvo pohľadávky, t. j. úroky z omeškania podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia Dohody o finančnom vklade. Príslušenstvo súd priznal aj podľa ust. § 517 ods. 2 a § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a keďže záväzkový vzťah vznikol pred 01. 02. 2013, výška úrokov sa riadila podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013 aj po dobu omeškania po 31. 01. 2013. Keďže žalobkyňa požadovala príslušenstvo pohľadávky - úroky vo výške 9% ročne - súd, vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia jej priznal úrok z omeškania vo výške 8,75% a vo zvyšku vo výške 0,25% ročne uplatnený úrok z omeškania zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a keďže mal za to, že žalobkyňa bola, čo sa týka a istiny a prevažnej časti príslušenstva žalovanej sumy úspešná, súd jej priznal náhradu trov, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny a zamietnutia žaloby. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nedostatočným odôvodnením došlo k arbitrárnosti rozhodnutia a k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mal za to, že súd nesprávne vyhodnotil „Dohodu o finančnom vklade“ a nevysporiadal sa s jeho tvrdením, že uvedená dohoda je nejasná, neurčitá a svojím obsahom a účelom odporuje zákonu a dobrým mravom, čím sa prieči ustanoveniam § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobkyňa sa snažila získať úrok vo výške 400 eur mesačne, čo predstavuje pri sume 4.000 eur úrok vo výške 120% ročne, čo je nezákonné. Poukázal na samotnú výpoveď žalobkyni, ktorá nevedela, že kupuje a predáva autá a vedela len to, že niečo s autami robí a že na jeho požiadanie mu požičala peniaze, čo je v rozpore s obsahom uvedenej dohody. Ďalej namietal, že súd sa nevysporiadal s tvrdením o neplatnosti právneho úkonu z dôvodu, uvedenom v § 39a Občianskeho zákonníka, pretože žalobkyňa zneužila tieseň, ľahkomyselnosť a jeho finančnú závislosť. Naďalej tvrdí, že „Dohoda o finančnom vklade“ zo dňa 26. 11. 2013 je absolútne neplatným právnym úkonom, a ak by aj žalovaná mala nejakú pohľadávku voči nemu, čo odmieta, pretože spoločne so svedkom X. Q. tvrdí, že žalobkyni vrátil hotovosť v sume 3.500 eur, táto pohľadávka by bola z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 OZ získaná ako majetkový prospech plnením z neplatného právneho úkonu. V konaní vzniesol z tohto dôvodu námietku premlčania. Súd nesprávne postupoval, keď nebral do úvahy výpoveď jeho brata X. Q., ktorý potvrdil jeho tvrdenie, že vrátil žalobkyni sumu 3.500 eur v jeho prítomnosti pred bytovým domom žalobkyni v G. Q.. Skutočnosť, že sumu 3.500 eur poskytol žalobkyni, preukazuje samotná výpoveď svedka X. Q. a takisto aj jeho výpoveď, pričom tieto nie sú vyvrátené žiadnym iným dôkazom, preto súd nemohol svojvoľne ustáliť, že toto preukázané nebolo a v nadväznosti na to, ako ďalší dôvod nevierohodnosti nemôže byť len príbuzenský pomer. Je úplne bežné, že si súrodenci finančne pomáhajú, keď to jeden z nich potrebuje a nespisujú si o tom žiadne písomné potvrdenia.

3. Žalobkyňa sa písomne k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach

daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 389 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Podľa § 387 odsek 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, keď súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal potrebné dokazovanie a vykonané dôkazy správne jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a následne dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne posúdil po právnej stránke. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom, ako aj s právnym posúdením veci, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia. Vychádzajúc z podaného odvolania, námietky a argumenty odvolateľa nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci a priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa. Preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

7. Predmetom konania je nárok žalobkyne, ktorá sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu (po pripustení zmeny žalobného petitu - č. I. 77) 3.650 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 02. 05. 2013 do zaplataenia. Svoj návrh odôvodňovala tým, že žalovanému poskytla finančnú hotovosť vo výške 4.000 eur s dobou splatnosti do 30. 04. 2013. Svoj nárok preukázala „Dohodou o finančnom vklade“ spísanou medzi stranami sporu dňa 26. 11. 2012, v zmysle ktorej sa zmluvné strany dohodli, že vkladateľ (žalobkyňa) poskytla správcovi (žalovanému) finančnú hotovosť 4.000 eur, pričom žalovaný svojím podpisom potvrdí, že preberá finančnú hotovosť a túto sa zaväzuje použiť na zmluvne dohodnutú investíciu. Zmluvné strany sa dohodli, že túto dohodu uzatvárajú na dobu určitú od 26. 11. 2012 do 30. 04. 2013 a zároveň si dohodli zmluvnú províziu minimálne vo výške 400 eur za každý mesiac, v ktorom boli finančné prostriedky investované. Súd prvej inštancie vo veci najprv rozhodol platobným rozkazom, ktorým návrhu vyhovel, avšak voči nemu podal odpor žalovaný, ktorý považoval nárok žalobkyne za dôvodný, potvrdil, že prevzal sumu 4.000 eur, avšak províziu 400 eur považuje za neprípustnú, pretože jej výška napĺňa znaky trestného činu úžery a má za to, že uvedená „Dohoda o finančnom vklade“ je neplatným právnym úkonom. Namietal, že sumu 4.000 eur žalobkyni vrátil, pričom na jej účet vložil sumu 700 eur a zvyšok sumy 3.300 eur jej vrátil v hotovosti, čo môže dosvedčiť jeho brat X. Q.. Žalobkyňa v konaní predložila výpis z jej účtu vedenom vo VÚB, a. s., z ktorého vyplýva, že dňa 27. 11. 2012 došlo k výberu sumy 4.000 eur a následne dňa 07. 01. 2013 jej žalovaný poukázal na účet sumu 200 eur a dňa 20. 03. 2013 sumu 150 eur. Žalobkyňa na úhradu pohľadávky v rozsahu 350 eur reagovala žiadosťou o pripustenie zmeny žalobného petitu, ktorú súd prvej inštancie pripustil na pojednávaní dňa 13. 10. 2017. Žalovaný na pojednávaní uvedeného dňa potvrdil, že obdržal od žalobkyni sumu 4.000 eur ako pôžičku, avšak je pravdou, že tieto nepoužil na ten účel, ako bolo uvedené v „Dohode o finančnom vklade“. Potvrdil, že žalobkyni vrátil na jej účet 350 eur a potom jej ešte vrátil v hotovosti k jej rukám pred jej domom v G. Q. 3.500 eur v prítomnosti jeho brata X. Q., ktorý mu peniaze požičal. Tvrdil, že to mohlo byť na jeseň 2014, pričom písomné potvrdenie o tom, že žalobkyni vrátil uvedenú sumu nemá. K tvrdeniu uvedenom v odpore, že žalobkyni vrátil na jej účet 700 eur uviedol, že sa mohol myliť, ale určite jej dal do ruky aj 700 eur, ktoré dal ako úrok z uvedenej požičanej sumy. Tvrdil, že teda zaplatil 350 eur, 700 eur + 3.500 eur. Nepamätá si však, kedy odovzdal žalobkyni sumu 700 eur. Žalovaný na podporu svojho tvrdenia navrhol vypočuť svedka X. Q. - jeho brata, ktorého súd prvej inštancie vypočul a z ktorej výpovede vyplynulo, že ho jeho brat (žalovaný) požiadal, že potrebuje vrátiť peniaze žalobkyni, bolo to na jeseň alebo na jar 2014 a išlo o sumu 3.500 eur, ktorú mu poskytol. Mal vedomosť o tom, že tieto peniaze žalovaný žalobkyni poskytol a bol pri tom, keď ich žalobkyni odovzdával pred činziakom na parkovisku v G. Q.. Videl, ako žalovaný tieto peniaze odovzdával k rukám žalobkyni. Uviedol, že nevie preukázať, že uvedenú sumu požičal žalovanému a zmluvu o pôžičke nevyhotovovali.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom podanej žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 3.650 eur a úroky z omeškania vo výške 8,75% zo sumy 3.650 eur od 02. 05. 2013 do zaplataenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Vo vyhovujúcom výroku podal odvolanie žalovaný.

8. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzatvorenie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma a táto zmluva môže byť uzatvorená i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu tejto dohody je okrem označenia zmluvným strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/325/2009 z 30. júna 2010).

Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a z „Dohody o finančnom vklade“, je nesporné, že žalobkyňa poskytla žalovanému finančnú hotovosť vo výške 4.000 eur s dobou trvania do 30. 04. 2013. V ďalšej časti dohody si zmluvné strany dohodli zmluvnú províziu minimálne vo výške 400 eur za každý mesiac, v ktorom boli finančné prostriedky investované. Žalobkyňa si však v tomto konaní uplatňuje iba nezaplatenú časť istiny a neuplatňuje si ďalšie dojednania (zmluvnú províziu), preto odvolací súd sa touto časťou zmluvy, ktorú namietal žalovaný ako neplatnú, ani nezaoberal. Pokiaľ žalovaný namietal, že v tejto časti by mohlo ísť zo strany žalobkyne za úžeru, táto skutočnosť nebola predmetom konania, pretože nie je ani predmetom nároku žalobkyne, avšak v prípade, že by si žalobkyňa uplatňovala aj ďalšie zmluvné dojednania, by bolo povinnosťou súdu zaoberať sa týmito námietkami. V prípade, že by súd došiel k záveru, že v časti zmluvnej provízie sa jedná o úžeru, by bolo dojednanie medzi stranami sporu neplatné iba v tejto časti. Nemalo by však za následok neplatnosť celého zmluvného dojednania. Keďže z uvedeného zmluvného dojednania, ako aj z prejavu vôle účastníkov, ktorú vôľu potvrdil sám žalovaný, ktorý uviedol, že žalobkyňa mu poskytla pôžičku vo výške 4.000 eur, a teda túto skutočnosť nepoprel a je potrebné mať za to, že poskytnutá suma pôžičky vo výške 4.000 eur je nesporná i s poukazom na ust. § 151 ods. 1 CSP, je nesporné, tak ako to uzavrel súd prvej inštancie, že medzi stranami sporu došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a k skutočnému odovzdaniu predmetu pôžičky (sumy 4.000 eur) žalovanému.

Pokiaľ teda žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo z právnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie a ich právne posúdenie za správne, a pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, podľa ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 4.000 eur a tento sa ju zaviazal vrátiť do 30. 04. 2013, je jeho záver správny.

9. Nie je možné sa preto stotožniť ani s námietkami žalovaného v odvolaní, že uvedená dohoda je nejasná a neurčitá a odporuje dobrým mravom, keď mal za to, že žalobkyňa sa ňou snažila získať úrok vo výške 400 eur mesačne, pričom odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na vyššie uvedené, že v prípade, že by aj dohoda v časti úroku bola neplatná, žalobkyňa si tento nárok neuplatňuje. Uplatňuje si len samotnú istinu v zmysle zmluvy o pôžičke.

10. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalovaného v tom smere, že súd prvej inštancie nebral do úvahy výpoveď jeho brata X. Q., ktorý potvrdil, že vrátil žalobkyne sumu 3.500 eur v jeho prítomnosti.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie - uznesenie NS SR 3Cdo 185/2017, v zmysle ktorého okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť strany tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vždy daná hypotézou hmotno-právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré aj musia byť preukázané), ale aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné samostatné bremeno tvrdenia - dôkazné bremeno.

Pri zisťovaní skutkového stavu vychádza súd naďalej aj za účinnosti Civilného sporového poriadku zo zhodných tvrdení strán, pokiaľ neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Súčasne platí, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné; pričom účinnosť popretia skutkových tvrdení je podmienená uvedením vlastných tvrdení o relevantných skutkových okolnostiach (§ 151 CSP). Ak dôjde medzi stranami k dohode v tvrdeniach o určitých skutočnostiach, na dodatočné zmeny v týchto tvrdeniach súd už neprihliada (§ 186 ods. 2 CSP). Civilný sporový poriadok výslovne zdôrazňuje, že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (§ 15 ods. 2 CSP) a vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP).

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie postupoval v zmysle § 191 ods. 1, 2 CSP a hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

V prejednávanej veci mala žalobkyňa bremeno tvrdenia, že so žalovaným uzatvorila zmluvu o pôžičke a že túto pôžičku aj reálne poskytla. Žalobkyňa v tomto rozsahu dôkazné bremeno uniesla a preukázala, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah z titulu pôžičky a rovnako preukázala, že žalovanému sumu 4.000 eur aj reálne poskytla. Túto skutočnosť potvrdil aj sám žalovaný. Pokiaľ sa žalovaný v konaní bránil tvrdením, že pôžičku vrátil, bolo jeho povinnosťou toto tvrdenie preukázať. V konaní bola preukázaná nad všetky pochybnosti len tá skutočnosť, že žalobkyni vrátil na jej účet dňa 07. 01. 2013 sumu 200 eur a dňa 20. 03. 2013 sumu 150 eur. Tieto nesporné úhrady sú v rozpore potom s jeho tvrdením v odpore, že vložil žalobkyni na účet 700 eur a tiež jej vrátil zvyšok 3.300 eur v hotovosti, čo môže dosvedčiť jeho brat X. Q.. Neskôr, vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 13. 10. 2017 tvrdil, že žalobkyni vrátil na účet 350 eur a potom jej v hotovosti k jej rukám pred jej domom v G. Q. vrátil sumu 3.500 eur, pri odovzdávaní ktorých mal byť prítomný jeho brat X. Q., ktorý mu peniaze požičal. Nevedel sa vyjadriť ani k presnému času odovzdania peňazí, uviedol, že to mohlo byť v lete alebo na jeseň roku 2014. Vypočutý svedok v konaní X. Q. - brat žalovaného síce vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že žalovanému poskytol sumu 3.500 eur, pričom sa jednalo o finančné prostriedky, ktoré potreboval žalovaný vrátiť žalobkyni, pričom si rovnako nepamätal obdobie, či to malo byť na jeseň alebo na jar 2014. Potvrdil, že tieto peniaze žalovaný vrátil žalobkyni na parkovisku v G. Q., asi 5 metrov od auta. Na akom aute sa mali doviezť pred byt žalobkyne, ani skutočnosť, či vie preukázať požičanie 3.500 eur žalovanému, svedok preukázať nevedel.

Hodnotiac jednotlivé dôkazy jednotlivito, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, dospel k záveru, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno vo svojom tvrdení, že žalobkyni vrátil okrem sumy 350 eur i ďalšiu sumu 3.500 eur. Napriek skutočnosti, že v konaní navrhol vykonať dôkaz, a to výpoveď svojho brata, ktorý mu mal uvedenú sumu požičať a tento mal byť pri odovzdávaní uvedenej sumy žalobkyni, odvolací súd tvrdeniu žalovaného, ani svedka neuveril. Ani žalovaný, ani svedok sa nevedeli vyjadriť, v ktorom období roku 2014 uvedenú sumu mal svedok požičať žalovanému a rovnako žalovaný nevedel presne ohraničiť obdobie roku 2014, kedy mal uvedenú sumu žalobkyni vrátiť. Neunesenie dôkazu zo strany žalovaného tak malo za následok, že svoje tvrdenia uvádzané v odvolaní nepreukázal, odvolací súd ich považoval za nedôvodné, nespôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd považuje za vecne správne.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použije aj na odvolacie konanie.

13. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu.

Odvolací súd, rozhodujúc o trovách odvolacieho konania dospel k záveru, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, a preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).